

LBRIS

We know
books

EVIE WOODS

Misterioasa brutărie

DE PE RUE DE PARIS

Traducere din engleză
de Ionela Chirilă

**STORIA
BOOKS**

Orețeta a dezastrului nu necesită atât de multe ingrediente. O cantitate nesănătoasă de dorințe deșarte amestecată cu o lingură cu vârf de nonșalanță când e vorba de cititul hărților. Adaugă la asta și câțiva stropi de disperare, distilată din dorința intensă ca lucrurile să se schimbe, și iată rețeta perfectă pentru situația mea actuală – baricadată într-o toaletă din Gare du Nord cu rușinea și jena drept companie. Nu știam exact când o să ies de acolo, dacă voi mai ieși vreodată, așa că mi-am zis că cel mai bun lucru pe care-l pot face în clipa de față e să derulez în minte evenimentele care m-au adus aici și acum, ca să mă fac să mă simt și mai rău.

Furtuna se întetise de-a binelea până am ajuns la aeroportul din Dublin. Cerul apăsător, plumburiu, vărsa ploierentiale peste pista și clădirile aeroportului, cu o furie de parcă zeii înșiși ar fi vrut să-și exprime dezaprobarea față de hotărârea mea de a pleca.

— Paris? În Franța?

— Da, tată, am mai vorbit despre asta de un milion de ori și tare aș vrea să încetezi s-o mai spui ca și cum mă duc la dracu-n praznic în Mongolia.

În timp ce verific a nu știu câta oară dacă am pașaportul, bătrânul și loialul Ford oprește în fața aeroportului, la Plecări.

— Nu țin musai să te necăjesc, Edie, doar că...

S-a oprit, și-a frecat bărbia nerasă de dimineată și s-a uitat oriunde altundeva, numai la mine nu.

— Ești sigură? Să fugi în Franța, așa, dintr-un impuls, pare cam drastic. Nu te-ai gândit, nu știu... să-ți iei o piscică?

Minunat. Singurul lucru mai rău decât o criză de identitate e să ți-o confirme propriul tată. Mi-am scos telefonul din poșetă și am verificat dacă zborul era în continuare la timp.

— Trebuie să plec. O să fie nemaipomenit pentru mine. Și pentru tine la fel.

— Asta ar fi trebuit să ți-o spun eu ție, a zis, puțin jenat.

Nu era prima oară când rolurile noastre se inversau. Am început să fiu fluentă în limbajul emoțiilor oamenilor mari mult înainte să vină vremea mea – și tocmai de aceea am simțit nevoia să fac ceva radical. Trebuia să plec de una singură, să descopăr cine aș putea fi fără ca trecutul să mă țină în loc. Am fost atât de sigură când am răspuns la anunț. L-am găsit într-o seară, după câteva pahare de vin, când visam, ca de obicei, cu ochii deschiși că mă mut în altă țară. Răsfoind site-ul „Locuri de muncă în Franța pentru vorbitori de engleză”, am tastat „Paris” și, dintr-odată, a apărut:

*Se caută asistent manager pentru o brutărie cocheta
 din Paris.*

Cazare asigurată. Se cere cunoașterea limbii engleze.

Mă ridicasem în capul oaselor în pat și mă holbam la cuvintele acelea. Chiar era ceva ce puteam să fac. Era ceva ce știam că mi s-ar potrivi mănășă, în ciuda faptului că nu știam limba. Dintr-odată, imaginația îmi fusese invadată de scene dintr-o *boulangerie* sofisticată, șic, într-unul din

cartierele exclusiviste ale Parisului; modernă, dar cu accente vintage.

Sinceră să fiu, m-a surprins cât de repede am obținut slujba, chiar fără un interviu propriu-zis. Nu-mi venea să cred ce noroc am. Câteva întrebări rapide la telefon, ca să se asigure că vorbeam fluent engleza și că aveam experiență în industria serviciilor, și gata. Până atunci, parcursul meu profesional fusese un soi de fundătură. N-am știut niciodată cu adevărat ce voiam să fac, așa că am ajuns să lucrez ca ospătăriță într-o cafenea. În mintea mea, asta trebuia să fie ceva temporar – o evadare din presiunile de acasă și un mod ușor de a câștiga un ban până mă lămuriam. Dar, cu timpul, viitorul meu a devenit tot mai incert, iar acel job a fost singurul lucru stabil de care m-am putut agăța. La treizeci de ani, nu mai reușeam să mă văd făcând altceva. Până când am auzit chemarea Parisului.

Odată ajunsă în aeroport, am încercat să mă desprind de despărțirea stânjenitoare de tata străduindu-mă să aleg între un fard de obraz de la Mac și un tuș de ochi. De obicei nu-mi făceam astfel de mofturi, dar vorbim despre Paris. Trebuia să ridic standardul.

Chiar atunci, am auzit vocea timbrată a unei tinere cântând anunțul:

„Ultimul apel pentru pasagera Edith Lane, cu destinația Paris, zborul EI754. Vă rugăm să vă prezentați de urgență la poarta numărul nouă, poarta se închide. Mulțumim.”

Am înșfăcat ambele produse și aproape că am aruncat banii spre vânzătoare, fugind spre îmbarcare. Aceasta era marea mea aventură și voiam să savurez fiecare clipă. Ani de-a rândul m-am uitat cu mama la filme vechi, oftând cu invidie după actrițele elegante, precum Grace Kelly sau Audrey Hepburn, care întruchipau acea femeie sigură pe sine și neînfrică, cum visam să devin. Doar gândul la cum

stăteam întinse pe canapea, ascultând discurile ei vechi de jazz și visând la ziua în care aveam să gădesc curajul să fiu eroina propriului film, îmi trezea amintiri dulci-amare. Când a venit vremea să părăsesc cuibul, ea a fost cea care a avut nevoie să rămân. Nu mi-ar fi cerut niciodată, dar să am grijă de ea a fost ceva la fel de firesc ca respirația. Atunci, filmele acelea – *Înalta societate*, *Mic-dejun la Tiffany* – au devenit evadarea noastră. Mai târziu, am adăugat eu altele – *Amélie*, *Moulin Rouge* – și ne-am creat o lume de basm, în afara timpului, în care puteam să ne prefacem că realitatea nu există.

De când mă știu, am fost obsedată de orașul iubirii. Părinții mei și-au făcut luna de miere la Paris și vorbeau despre el ca și cum ar fi orașul cel mai fermecător de pe suprafața pământului. Oricând aveam nevoie de ceva care să ne mai ridice starea de spirit, scoteam albumul de artă și mama ne arăta toate acele locuri nemaipomenite pe care le vizitaseră. La școală alesesem franceza ca limbă străină și vorbeam neîncetat despre cum o să trăiesc eu în Paris într-o bună zi. Tata, cofetar de meserie, mi-a promis mereu că o să mergem cândva, toți trei. Dar sunt unele promisiuni pe care nu le poți ține, oricât ai încerca.

În timp ce ploaia bătea necruțător în hubloul oval al avionului, am zărit un bărbat înalt, cu părul argintiu, care scana culoarul în căutarea locului său. Avea ceva în privirea aceea albastră, pătrunzătoare, care mi-a atras atenția. Am încercat să-mi aranjez expresia într-un amestec de indiferență studiată și disponibilitate vagă și, spre marea mea surpriză, mi-a zâmbit și s-a strecurat cu dibăcie pe locul de lângă mine.

Asta e, mi-am spus, o întâlnire de film și nici măcar n-am ieșit de pe pistă!

Și a dat jos paltonul, scoțând la iveală un guler clerical alb și o cruce prinsă pe pieptul cămășii.

— Vă deranjează dacă mă așez aici? m-a întrebat politicos.

— Deloc, părinte, am oftat, ușor dezumflată.

Ei bine, măcar aveam certitudinea că Dumnezeu avea să vegheze mai atent asupra avionului. Și chiar era cazul, pentru că în momentul în care am început ascensiunea greoaie spre cerul furios, eu și ceilalți pasageri ne-am spus în gând rugăciuni de mai multe ori, în timp ce cutia noastră zburătoare se hurduca violent în aerul agitat. Bebelușii plângeau, copiii scânceau, iar eu îmi rodeam unghiile de stres, întrebându-mă de ce a ales universul, tocmai azi, să dezlănțuie furtuna.

— Sunteți OK? m-a întrebat preotul arătos de lângă mine, scoțându-mă brusc din stuporea indusă de frică.

— Eu? Da, bineînțeles, sunt nemaipomenit, l-am asigurat, surprinzător de încântată că aveam un om al bisericii lângă mine.

— Nu aveți niciun motiv să vă faceți griji, a continuat el, închizând romanul polițist de Ken Bruen pe care îl citea. Am citit deja finalul poveștii ăsteia și vă pot spune cu siguranță că toți ajungem cu bine la destinație.

Replica, la care s-a adăugat și o otheadă șireată, m-a făcut să râd și, automat, m-am mai relaxat puțin.

— Ce vă duce la Paris? a întrebat el apoi.

— Încep un nou job: asistent manager la o brutărie mică.

— Ei, asta chiar e interesant. Nu-i așa că-i uimitor că în tot Parisul nu s-a găsit nimeni care să poată face treaba asta? s-a minunat el, clătînând din cap.

Mi s-a părut ciudat că gândul ăsta nu-mi trecuse nicio dată prin minte și m-a enervat peste măsură faptul că el a fost cel care a sesizat un lucru atât de evident. I-am zâmbit politicos, dar înăuntrul meu un munte de îndoieli se înălța

deja peste noua mea viață. Ce știam eu, de fapt, despre locul în care mergeam? Și de ce mi-au oferit postul atât de repede, fără un interviu măcar?

— Aveți familie în Paris? a reluat el, nedispus să-și încheie interogatoriul.

— Nu, n-am pe nimeni acolo. Mă duc singură, am răspuns pe un ton vesel, care mie însă mi s-a părut fals.

— Ce curajoasă sunteți! a zis el.

Nu mai eram sigură că-mi plăcea tipul. Fiecare comentariu mă făcea să simt că îmi subminează alegerile. Am înclinat ușor din cap și m-am întors spre fereastră, punând astfel capăt, fără tam-tam, conversației.

Un fulger a luminat dintr-odată tot interiorul avionului ca un reflector orbitor, reducând toți pasagerii la tăcere pentru o clipă, apoi făcând copiii să plângă și mai tare.

Oh, fir-ar al naibii, m-am gândit, asta pățești când nu gândești bine despre popă.

Am închis ochii și, dintr-un motiv greu de explicat, mi-am strâns poșeta la piept, de parcă aș fi avut nevoie s-o am la îndemână când avionul s-ar fi prăbușit. Am șoptit încet:

— Ajută-mă, mamă, ajută-mă.

În cele din urmă, vocea căpitanului a pâraie prin difuzoare și ne-a asigurat că totul e în regulă și că începusem coborârea spre aeroportul Charles de Gaulle.

Încă aveam chipul ei în minte – Julie, proprietara brutăriei de pe Rue de Compiègne. Am recunoscut imediat fațada – petrecusem destul timp salivând după pozele lor de pe Instagram. Când am traversat strada, am auzit muzică în aer. Afară, un trio de muzicieni cânta același jazz francezesc clasic pe care îl salvasem în zeci de playlisturi. Unul apăsa

clapele unui acordeon, altul ciupea dintr-o chitară, iar un bărbat înalt și subțire, cu șapcă plată, smulgea note grave dintr-un contrabas. Ajunsesem! Dar după o conversație poticnită, între engleză stricată și franceză ezitantă, greșeala mea stupidă a devenit evidentă.

— *Désolée, mais je crois que vous vous trompez,** a spus Julie, așezând câteva cești pe o tavă pe care o chelneriță urma să o ducă la o masă de patru.

Tromper... cunoșteam cuvântul. *Se tromper* – a greși.

Am scos telefonul din geantă și am deschis anunțul la care răspusesem. Julie și-a tras ochelarii de pe cap și s-a aplecat spre ecran.

— *Ah, voici La Boulangerie sur la Rue de Compiègne. Vous cherchez La Boulangerie sur la Rue de Paris. A Compiègne.***

Emoțiile mele erau un vârtej de jenă și panică. Simțeam că mă înroșisem din cap până-n vârful picioarelor, cu fund cu tot. În ciuda francezei mele îndoielnice, am înțeles ce voia să spună. Eram la brutăria greșită. Și mai rău: nu reușeam să mă mișc. Julie aștepta să plec, treaba noastră se încheiase, dar eu păream înțepenită. Pur și simplu mă golisem de energie. Și unde naiba era Compiègne?

Chelnerița s-a întors la teighea cu tava goală și probabil că i s-a făcut milă când mi-a văzut fața.

— Vorbesc un pic de engleză. Pot să mă uit?

Am fost gata să izbucnesc în plâns de atâta bunătate. *Stăpânește-te, Edie*, mi-am spus. Ultimul lucru de care aveam nevoie era o scenă! S-a uitat la ecran și a dat afirmativ din cap. *Slavă Domnului*, mi-am zis. *Măcar cineva știe unde ar fi trebuit să fiu.*

— Trebuie să luați trenul spre Compiègne, care e la aproximativ o oră la nord de Paris.

* Mă iertați, dar cred că vă îngelați (n.t.).

** Ah, aici e brutăria de pe Rue de Compiègne. Dumneavoastră căutați brutăria de pe Rue de Paris. Din Compiègne (n.t.).

— Scuzați-mă, ați zis o oră la nord de Paris? Nu, trebuie să fie o greșeală. Am venit aici ca să-mi încep slujba pentru care am fost angajată la Boulangerie et Pâtisserie de Compiègne... în Paris, i-am zis, simțindu-mă acum ceva mai sigură pe mine.

— Vă pot arăta, dacă vreți, mi-a zis ea, micșorând cu degetele harta de pe ecran. Vedeti, e în departamentul Oise, regiunea Picardy, vedeți? *Vous voyez là?* a arătat ea spre hartă.

— *Oui, je vois*, da, am șoptit eu drept răspuns, simțind cum mi se strânge stomacul.

N-aveam să lucrez și să trăiesc în Paris în cele din urmă. Și, dacă e adevărat ce-mi zice, cu ce altceva m-au mai mințit? Femeia binevoitoare a continuat și chiar mi-a scris pe o bucată de hârtie detaliile, pentru că probabil arătam complet pierdută. Și apoi ce era acela un „departament” în vorbirea normală?

— *Alors, nous sommes juste à côté...* suntem chiar lângă Gare du Nord, m-a asigurat ea, de unde, se părea, puteam să iau un tren spre brutăria care mă angajase de fapt.

Poate. Dacă nici nu exista? Am fost păcălită oare? Le-am mulțumit amândurora și le-am urmat indicațiile spre gara în care stăteam acum, bocind într-o toaletă.

— Bun, am zis, vorbind singură.

Trebuia să fac ceva. Nu puteam să petrec noaptea într-o toaletă. Aș fi vrut din tot sufletul să sun acasă, dar nu puteam să-i dau lui tata satisfacția de a ști că a avut dreptate și că tot planul ăsta de reinventare fusese o prostie (ceea ce, sincer, chiar fusese). Am ținut o vreme degetul deasupra numărului Gemmei, prietena mea. Începuserăm să lucrăm la aceeași cafenea în aceeași zi și devenise cea mai apropiată prietenă

pe care o avusesem vreodată. Dar nici măcar Gemma nu mă cunoștea cu adevărat. Eram atât de obișnuită să arăt numai partea luminoasă acasă, încât începusem să fac același lucru și cu oamenii din jur. Atunci mi-am dat seama că nici pe ea nu puteam s-o sun. Fusesse atât de entuziasmată când i-am spus că vreau „să-mi aflui sinele adevărat” – cum aș fi putut să-i spun acum adevărul? Că nu aveam nicio idee cine eram eu cu adevărat și că, oricum, ea nu era aici. Nu. Acum trebuia să iau singură deciziile și să încetez să mă mai întreb ce ar face ceilalți în locul meu. Mai întâi, trebuia să aflui dacă slujba la care candidasem era măcar reală.

Am găsit numărul pentru Madame Moreau – viitoarea mea șefă de la brutărie – și, după ce-a sunat de câteva ori, timp în care am simțit că mi s-a oprit inima, mi-a răspuns.

— *Allo?* s-a auzit o voce răgușită, a cuiva în vârstă.

Mi-am amintit replicile pe care le exersasem și am început să vorbesc.

— *Ăă, oui...* bună ziua, *ăă, bonjour* Madame Moreau... *ăă, ici* Edith Lane? am zis, pentru că plănuisem să închei enunțul cu o întrebare, un soi de „mă înțelegeți?”. Deși am petrecut ultimele săptămâni îndesând în cap franceză de pe toate aplicațiile de limbi străine și revăzând *Amélie*, franceza pe care o vorbeam acum părea dureros de proastă.

— *Que voulez-vous?*

— Mda, *păi, je suis* aici, în Paris și... *ăă, dumneavoastră* nu sunteți.

Liniște.

— *Je cherche la boulangerie...?** am zis, cu vocea pierdută.

— *Ah, vous êtes la fille qui va travailler dans la boulangerie, c'est ça?****

* Ce vreți? (n.t.)

** Caut brutăria... (n.t.)

*** Ah, dumneata ești fata care va lucra în brutărie, nu-i așa? (n.t.)

— *Oui*, da, fata pe care ați angajat-o ca să lucreze în brutărie. Eu sunt Edith din Irlanda – *Irlandaise!* am continuat, oftând de ușurare când mi-a recunoscut numele.

N-o luasem cu totul razna. Jobul *era* real.

— *Vous devez aller à la Gare Du Nord, et vous prenez le train à Compiègne, d'accord? A plus tard alors.**

— Da, nu, asta știu. Doar că...

Doar că s-a întrerupt.

— *Ăă, alo? Allo, Madame Moreau?*

Am pufnit indignată.

— Foarte bine, atunci o să dau pe Google, ce zici?

Minunat, acum mai și vorbesc singură cu voce tare. Rezultatele căutării mi-au dat locația brutăriei pe o străduță fără nume.

— N-are cum să fie așa, îmi zic, îngustând ochii ca să văd mai bine.

Colac peste pupăză, se pare că-mi trebuie și ochelari. Încă un semn nedorit că anii trec în viteză, că vreau eu sau nu. Mi-am pus telefonul în geantă și mi-am folosit enervarea drept combustibil ca să mă mișc din toaletă și să fac ceva.

Când m-am uitat în oglindă, am văzut un tablou de-a dreptul jalnic. Cocul rotund în care îmi prinsesem cu grijă părul de dimineată se desfăcuse complet, paltonul meu crem, atât de *chic* era mototolit, iar tușul de la Mac, cumpărat din aeroport, se întinsese și părea că-mi pictase niște cercăne de acuarelă, ca la un panda deprimat. Bărbia a început să-mi tremure la vederea propriei înfățișări ciufulite și a visurilor mele distruse.

— Uite ce e, ești femeie în toată firea, adună-te! am strigat, trăgându-mi o palmă rapidă peste obraz.

Greșeală. M-a făcut doar să mă simt tristă și agresată.

* Trebuie să ajungeți la Gara de Nord, ca să luați de acolo trenul spre Compiègne. Ne vedem curând (n.t.).